

„Nikoho nevidím,“ mňoukla Cesmínka.

„Ale raději bychom měli být opatrní,“ naléhal Sojčík. „Co když narazíme na hlídku?“

„Kéž by bylo období zelenolistí!“ prskl Lvíček. „Pak by tu bylo mnohem více podrostu, ve kterém bychom se mohli schovat.“

„A co tamhle?“ mňoukla Cesmínka. „Je tam víc stromů...“

„...a taky ostružiní!“ dořekl za ni Lvíček.

Rozběhl se vpřed s Cesmínkou po boku a Sojčík je následoval. Běželi od kapradí ke stromům a pak ještě dál. Vzduch tam byl čistší a neviselo v něm tolik hromových pachů. Sojčík uvolnil svaly v ramenou. Pak ale zaslechl známý zvuk – Hromovo mňouknutí.

„Říčko?“ volal šedý válečník na svou partnerku.

„K zemi!“ sykl Sojčík.

Koťata se okamžitě skrčila. Sojčík se bříškem přitiskl ke studené zemi a uvědomoval si, jak mu srdce duní o spadané listí.

Země se chvěla blížícími se kroky.

„Jdou sem,“ zašeptal. Jak by vysvětlili, že jsou tak daleko od tábora?

„Pojďme se schovat pod tu cesmínu,“ navrhla jeho sestra.

Lvíček už se rozběhl ke keři a Sojčík cítil, jak do něj Cesmínka zezadu dloubla. Naštvaně zasyčel a vyřítit se za Lvíčkem. Pichlavé listy mu poškrábaly čumáček a uši, když ho Cesmínka strčila pod nízké větve.

„Tady nás nevidí,“ šeptla.

Znovu se ozvalo Hromovo zvolání. „Zamíříme k hranici se Stínovými.“ Jeho hlas zněl nebezpečně blízko.

Říččino tiché mňouknutí se ozvalo jen o pár délek ocasu od keře. „Myslíš, že by mohli využívat tu starou liščí noru?“

„Nejspíš ne,“ odpověděl Hrom. „Stále to tam páchne po té jezevčici, kterou Veverka vyhnala. Ale raději to zkontrolujeme.“

„Kéž by tak Hrom a Říčka měli stejný pach jako hromové kočky, bylo by mnohem snazší je rozpoznat!“ postěžoval si Lvíček.

„Nezavětřili bychom je, ať by měli jakýkoli pach,“ podotkl Sojčík. „Vítr foukal špatným směrem.“

„Pšt!“ varovala je Cesmínka.

Kroky válečníků mířily přímo k cesmínovému keři. Větvičky se zachvěly, jak se o ně Hrom otřel kožíškem. Sojčík se přitiskl k zemi a zavřel oči.

„No tak, musíme si pospíšet!“ naléhal Hrom na svou partnerku. „Později se můžeme vrátit a porozhlédnout se po vrcholku kotliny.“ Pak se kroky válečníků vzdálily.

„Pojďme odsud,“ šeptl Sojčík.

„Kam?“ zeptal se Lvíček.

Sojčík nasál vzduch a opět ucítil čerstvý vzduch vanoucí od jezera. „Tamhle,“ mňoukl a ukázal ocasem.

Koťata se znovu vydala na cestu a držela se u země. Lvíček je vedl po klikaté cestičce přes pásy kapradí a spletitého podrostu. „Tudy,“ popoháněl.

Sojčík se vmáčkl za ním do trsu kapradí, jehož stonky byly tak propletené, že se dokázal prodrat jen úzkými mezerami. „Vsadím se, že žádný válečník by se tudy nedostal,“ naparoval se.

„Měli by nás brát na hlídky vždy!“ mňoukl Lvíček.

„Mohli bychom prozkoumávat místa, na která by se oni nikdy nedostali,“ souhlasila Cesmínka.

Drápali se pod klenutými kořeny platanu a vytvářeli si cestičku ve spadném listí.

